

Bayer Zsolt: Európa elvesztése (4. rész)

2022 június 16. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Mikor, ki és milyen alapon döntötte el, hogy ki a kisökö, és ki Jupiter?

„Jönnek a hírek, mennek a hírek / Ki az, aki tudja, honnan indulnak / Jönnek a hírek, mennek a hírek / Ki az, aki tudja, hová érkeznek / A hír, ha egyszer elszabadul, többé el nem éred / Akármerre indulsz útnak, a hír megel?z téged / Hírek ellen nem építhetsz vastag fallal várat / Hírek ellen nem készíthetsz biztonságos zárat / Jönnek a hírek, mennek a hírek / Ki az, aki tudja, honnan indulnak / Jönnek a hírek, mennek a hírek / Ki az, aki tudja, hová érkeznek / T?zként terjed, szél repíti, mint a folyó árad / Erd?k súgják, völgyek búgják, láthatatlan szájak / Tenger ellen gátat emelsz, tüzet vízzel olthatsz / De egy hírt, ha lábra kapott, többé el nem fojthatsz”
(Szörényi Levente)

Jó rég írta ezt Szörényi Levente, és mindig is az egyik kedvencem volt. „De egy hírt, ha lábra kapott, többé el nem fojthatsz.” Ez igaz. De van rosszabb is. Amikor azt sem tudod, mert nem tudhatod, vajon a lábra kapott hír hír-e egyáltalán. Élünk a legyártott valóságokban. A Mátrixban.

Korrupció? Migráció? Háború? Környezetvédelem? Soha nem fogod megtudni, mi az igazság. A normális ember minden dédelgetett álma, minden igazságérzete összeverve, betört orral, sz?kölve menekül. Ami kergeti: a XXI. század.

Mint megtanultuk, a XXI. század 1991-ben kezd?dött, a Szovjetunió felbomlásával.

„A másik fontos esemény Jugoszlávia felbomlása volt és az azt követ? háborúk. A Balkánon bekövetkezett tragédia a 90-es évek els? felében ugyanúgy, ahogy a másodikban, közvetett módon emlékeztetett minket arra, hogy a nacionalizmus és fundamentalizmus er?teljes ellenállást jelenthet az amerikai hegemoniával és a globalizmussal szemben, legalábbis rövid távon. A háborúk egyébként emlékeztettek arra, amire a kutatók már rájöttek egy ideje, vagyis, hogy az etnikai hovatartozást nem gyengíti szükségszer?en a modernizáció, hogy a földrajzi helyhez és családi kapcsolatokhoz köt?d? alapvet? azonosságtudat továbbra is meghatározó az emberek számára, függetlenül attól, milyen magas iskolai végzettség?ek vagy hány tévécsatornát fognak, és az ilyen típusú identitást csak meger?síti a gazdasági globalizáció, amennyiben az emberek inkább érzik magukat áldozatnak, mintsem egyenrangú szerepl?nek.

Jugoszlávia felbomlása ezenkívül megmutatta azt is, hogy a kollektív azonosságtudat nem adatik meg egyszer s mindenkorra, és az állam szuverenitása és oszthatatlansága nem feltétlenül érvényes a jöv?re nézve. A háború utáni id?k [a második világháborúról van szó] nemzetközi politikájának egyik dogmája épp az volt, hogy az országok határainak megváltoztatása elfogadhatatlan. Már nincs így. Jugoszlávia esete drasztikus módon mutatta meg, hogy nagyobb a kereslet a kisebb-nagyobb közösségek iránt, mint amit a létez? országok nyújtani tudnak.

A balkáni háborúk az els?k között voltak a háborúk hosszú sorában, ahol nem lehetett világosan elkülöníteni a jó fiúkat és a rossz fiúkat. Csak a kés? 80-as években tudtak a nyugat-európai humanisták és moralisták könnyen állást foglalni a legtöbb háborúban. Általában a tisztesség ösztönére alapozva a szabadságharcos mozgalmakat és a kis népcsoportokat támogatja az ember az elnyomó állammal, szuperhatalommal szemben. De ki támogatja ugyanazokat a humanistákat a somáliai polgárháborúban? Kit támogattak Ruandában – a hutukat vagy a tuszikat? És mi a véleményük a polgárháborúról Srí Lankán? Hogy az izraeli–palesztin harcról ne is beszéljünk. (Ami ezt az utóbbit illeti, mindkét félnek régóta szent meggy?z?dés? hívei vannak; a 90-es években sokkal ambivalensebb volt a helyzet mindenhol.)”

Nagyon gyorsan és röviden ezen utolsó megállapításról: nálunk, Magyarországon soha nem volt ambivalens a helyzet. A 90-es években a mainstream értelmiség és a média csak és kizárólag Izrael igazságát és érdekeit volt hajlandó figyelembe venni, ki is találtak egy új dogmát, így szólt: „A modern antiszemitizmus neve: Izrael-ellenesség. Ma hajszálpontosan ugyanez a mainstream értelmiség és médiaelit kizárólag a palesztinok (arabok) igazságát és érdekeit hajlandó figyelembe venni, és új ellensége az „iszlámellenesség”. Vagyis visszatértek kiindulópontjukhoz, a szovjet id?khöz, amikor a félperiféria és periféria országai még a diplomáciai kapcsolatot sem vehették fel Izraellel.

De térjünk vissza a fontosabb kérdéskörhöz, ehhez: „Jugoszlávia felbomlása ezenkívül megmutatta azt is, hogy a kollektív azonosságtudat nem adatik meg egyszer s mindenkorra, és az állam szuverenitása és oszthatatlansága

nem feltétlenül érvényes a jövőre nézve. A háború utáni idők nemzetközi politikájának egyik dogmája épp az volt, hogy az országok határainak megváltoztatása elfogadhatatlan. Már nincs így. Jugoszlávia esete drasztikus módon mutatta meg, hogy nagyobb a kereslet a kisebb-nagyobb közösségek iránt, mint amit a létező országok nyújtani tudnak. A balkáni háborúk az első között voltak a háborúk hosszú sorában, ahol nem lehetett világosan elkülöníteni a jó fiúkat és a rossz fiúkat.”

Az állam szuverenitása és oszthatatlansága nem feltétlenül érvényes.

Hát igen. Jugoszlávia etnikai alapú feldarabolása, majd az Egyesült Államok vezette NATO általi, semmilyen nemzetközi felhatalmazással és törvényességgel nem bíró porig bombázása elég élesen rávilágított arra, hogy bizony az államok szuverenitása és oszthatatlansága – mint második világháború utáni alapelv és szigorú dogma – zárójelbe tehető. Persze csak akkor, ha a jó fiúk teszik zárójelbe.

S hogy kik a jó fiúk? Természetesen a Nyugat. A modernitás, a globalizáció otthona, a történelem végének tanító bácsija. És – szokás szerint – mindenki másnak kuss a neve.

A kollektív azonosságtudat, az etnikai hovatartozás, továbbá a földrajzi helyhez és családi kapcsolatokhoz kötődő alapvető azonosságtudat nem adatik meg mindenkinek. Megadatott például a szlovéneknek, a horvátoknak – nagyon helyesen. Megadatott az albánoknak is – az esetükben már eléggé felemás módon, a szerb állami szuverenitás és oszthatatlanság semmibevételével, lásd Koszovó. Abban az esetben a szerb állam etnikai alapú tisztogatásai – vagyis az albán lakosság elleni bűnök – szolgáltak a beavatkozás alapjául, ezek tették zárójelbe az állam szuverenitását és oszthatatlanságát.

2014 után az ukrán állam ugyanazokat a bűnöket követte el a saját orosz kisebbsége ellen, mint a szerbek az albánok ellen. Talán nem olyan mértékben és mennyiségben – de vajon ki van felhatalmazva arra, hogy az emberéleteket mértékben és mennyiségben mérje? Ha van is mennyiségi különbség a srebrenicai mészárlás (milyen tétlenül nézték végig azt a holland békefenntartók, ugye?) és az odesszai oroszok lemészárlása, elevenen elégetése között, tessék mondani, történelem vége tanító bácsi, a végeredmény nem ugyanaz?

Nem pusztán arról van szó, hogy amit szabad Jupiternek, azt nem szabad a kisököknek (Quod licet Iovi, non licet bovi)? S ami még ennél is izgalmasabb kérdés: mikor, ki és milyen alapon döntötte el, hogy ki a kisökör, és ki Jupiter? Ha majd erre a kérdésre kapunk egyenes és tisztességes választ, akkor kapunk választ arra is, miért fogadta el azonnal a Nyugat az albán népszavazást, és miért nem akar hallani sem mondjuk a krími oroszok népszavazásáról.

Amíg erre nincs válasz, addig csak a hírek maradnak. Amelyek jönnek és mennek. Korrupció? Környezetvédelem? Migráció? Háború? Napi egymillió hír, napi egymillió hazugság, napi egymillió propaganda. Mátrix.

Már csak Mr. Smith ül mindenütt, Mr. Smith gyakorolja a hatalmat, Mr. Smith jön szembe az utcán, Mr. Smith írja az újságot, Mr. Smith találta fel a Facebookot, a TikTOKot, az Instagramot, a Google-t – az egész nyomorult, rothadt hálót, amely elű néhány Neo menekül, még kevesebb Neo harcba száll vele, mindenki más elfogadja vagy már észre sem veszi. De hogy is venné észre?

Az 1920-as években Babits, a poeta doctus még azon kesergett, hogy Európának vége van, az európai kultúrának befellegzett, ugyanis felmerült az ógörög és a latin nyelv kötelező oktatásának megszüntetése a gimnáziumokban. Eltelt száz év, és ma ott tartunk, hogy a középiskolai tanárok és diákok azért vívnak háborút, nehogy egynél több könyvet kelljen kötelezően elolvasniuk és kettőnél több verset kötelezően megtanulniuk.

Ma mindenki túl van terhelve. Nincs elég idejük tiktokozni. Harminc másodperces villódzó képeket nézni. Eltöprengeni azon, vajon a fiúk-e vagy kislányok. Nem marad elég idő genderbudikban önkielégíteni, Pride-ra járni, drogliberalizációért rajongeni, safe space-be menekülni.

Ilyen „nehéz időkben” tényleg kinek van ideje A varázshegyre?

Hogy is írta Puzsér Róbert? „Értjük, hogy Amerika a huszadik században hozzászokott ahhoz, hogy a popzenei műfajoktól és az életmód-referenciáktól a vizuális kultúrán és a marketingmódszereken át a médiatrendekig és a személyiség kiárusításának normáig bármit és mindent nyers tükörben lenyom a komplett emberiség torkán [...]”

Mi értjük? Kik értik? Akarja még érteni valaki?

Van még Európa egyáltalán?

Bayer Zsolt - www.magyar nemzet.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló
